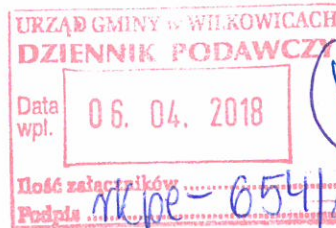

WOJEWODA ŚLĄSKI
NR IFIII.4131.1.29.2018

Katowice, 6 kwietnia 2018 r.

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1875, ze zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1073, ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLV/376/2018 Rady Gminy Wilkowice z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodniej części gminy w miejscowości Bystra (obręb Bystra Krakowska), w rejonie ul. Kolorowej.

Uzasadnienie

W dniu 28 lutego 2018 r. Rada Gminy Wilkowice podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodniej części gminy w miejscowości Bystra (obręb Bystra Krakowska), w rejonie ul. Kolorowej.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: upzp) pismem z dnia 7 marca 2018 r., znak: U.6721.1.003.2017.KA, złożonym do tutejszego organu w dniu 9 marca 2018 r., Wójt Gminy Wilkowice przekazał organowi nadzoru uchwałę z dnia 28 lutego 2018 r. Nr XLV/376/2018 wraz z dokumentacją prac planistycznych, celem dokonania jej oceny zgodności z prawem.

W dniu 3 kwietnia 2018 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2018 r., znak: U.6721.1.003.2017.KA, Wójt Gminy Wilkowice złożył wyjaśnienia w zakresie zarzutów zawartych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały oraz po złożonych przez gminę wyjaśnieniach, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 upzp kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. W przyznanej tym przepisem kompetencji do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wyraża się samodzielność gminy w zakresie władczego przeznaczenia i określania warunków zagospodarowania terenów (władztwo planistyczne gminy). Nie oznacza to jednak, że gmina ma absolutną władzę w określaniu przeznaczenia terenów i ich warunków zagospodarowania. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa powszechnie obowiązującego i musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Granice władztwa planistycznego gminy wyznaczają więc ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Ustawodawca przyznając bowiem gminie samodzielne uprawnienie do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego, równocześnie nałożył na nią obowiązek przestrzegania reguł stanowienia prawa w tym zakresie. Samodzielność gminy w sferze planistycznej może być zatem realizowana, ale w ramach przepisów prawa. Naruszenie tych zasad obarczone jest konsekwencjami określonymi w art. 28 upzp.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego, jest obowiązek sporządzenia jego projektu w zgodności z postanowieniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego – co wynika z art. 15 ust. 1 upzp. Z kolei stosownie do przepisu art. 20 ust. 1 upzp rada gminy jest obowiązana

2. Stosownie do przepisów art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., poz. 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym m.in. linię zabudowy. W § 7 pkt 8 rozporządzenia wskazano, że linia zabudowy powinna zostać wprowadzona na rysunku planu.

Po analizie badanej uchwały, tutejszy organ stwierdził, że na rysunku wprowadzono linię zabudowy, jednak nie koresponduje ona z zapisami § 5 pkt 3 uchwały. W przepisie tym ustalono, iż „*usytuowanie budynków lokalizowanych w obrębie grup istniejącej zabudowy lub w ich sąsiedztwie winno nawiązywać do formy przeważającej, a w szczególności uwzględniając przeważający kąt położenia w stosunku do dróg publicznych i zachowanie linii zabudowy (w przypadkach pozwalających na jej ustalenie w oparciu o stan istniejący)*”.

Po pierwsze, jak już wskazano wyżej, obszar objęty planem nie leży w obszarze zwartej oraz istniejącej zabudowy, nie jest zatem możliwe spełnienie pierwszego warunku o którym mowa we wskazanej regulacji. Ponadto, w planie nie wskazano przebiegu dróg publicznych, w stosunku do których miałyby nastąpić ustalenie kąta położenia zabudowy.

Po drugie, wskazanym przepisem ustalono obowiązek zachowania linii zabudowy w **przypadkach pozwalających na jej ustalenie w oparciu o stan istniejący**. Wobec tak sformułowanej normy powstaje zatem pytanie, czy przedstawiona na rysunku planu linia zabudowy stanowi ustalenie planu, czy może być dowolnie modyfikowana w zależności od stanu istniejącego. Dodatkowo w § 5 pkt 4 uchwały ustalono, że sposób usytuowania projektowanych budynków winien uwzględniać: utrzymanie nieprzekraczalnej linii zabudowy od dróg publicznych. Przepisy art. 43 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. dz. U. z 2017 r., poz. 2222 ze zm.) regulują wyłącznie odległość zabudowy od krawędzi jezdni, nie przesądzają natomiast o przebiegu linii zabudowy. Obowiązek ustalenia linii zabudowy ciąży bowiem na organach gminy sporządzających miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W omawianej sytuacji, po analizie rysunku planu wraz z tekstem uchwały (§ 5 pkt 3 i pkt 4) nie wiadomo, w jaki sposób należy sytuować zabudowę, nie jest bowiem jasne jaki jest przebieg linii zabudowy ustalonej planem. To z kolei powoduje rażące naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia.

Taka regulacja normy prawnej stanowi także o naruszeniu zasad techniki prawodawczej określonych w § 25 ust. 1 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. 2016 r., poz. 283) które wskazują, że przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować. Zatem przepisy uchwały powinny być redagowane w taki sposób, by nie stwarzać pola do zróżnicowanego ich interpretowania. Przepisy § 5 pkt 3 i pkt 4 uchwały tych wymagań nie spełniają.

3. Jak już wskazano wyżej, w planie miejscowym ustala się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym określa się maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

W § 6 pkt 1-3 uchwały ustalono dla terenu MN objętego planem udział procentowy powierzchni zabudowy, udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej oraz intensywność zabudowy, wypełniając tym samym wymogi art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp. Jednakże, w § 6 pkt 4 planu Rada Gminy Wilkowiec ustaliła, iż: „*W przypadku przekroczenia określonych w pkt. 1 i 2 wskaźników w zabudowie istniejącej wprowadza się zakaz rozbudowy i budowy nowych obiektów kubaturowych*”. Wskazany przepis nie uwzględnia jednak punktu 3, w którym ustalono maksymalną i minimalną intensywność zabudowy, prowadząc do sytuacji w której, w przypadku przekroczenia wskaźnika intensywności zabudowy możliwa jest rozbudowa, a także budowa nowych obiektów kubaturowych. Tym samym uznać należy, że ustalona w § 6 pkt 3 intensywność zabudowy nie ma zastosowania, ponieważ nawet przy przekroczeniu tego wskaźnika zabudowa może zostać rozbudowana lub może zostać posadowiony nowy obiekt kubaturowy. Tym samym uznać należy, że wskaźnik intensywności zabudowy, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp nie został ustalony, nie trzeba go bowiem stosować. Nie dopełniono zatem ustawowego obowiązku naruszając tym sposobem zasady sporządzania planu miejscowego.

4. Przepisami § 14 ust. 5 uchwały Rada Gminy Wilkowice ustaliła minimalne powierzchnie oraz szerokości frontu działek przy **nowych podziałach na działki budowlane** w terenach przeznaczonych dla różnego typu zabudowy i zainwestowania.

Na wstępie należy wskazać, że ustawodawca w art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp upoważnił radę gminy do ustalenia w planie wyłącznie zasad i warunków **scalania i podziału nieruchomości**. Zasady te są realizowane, stosownie do § 4 pkt 8 rozporządzenia, poprzez określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

Uchwalając plan w takim brzmieniu rada gminy wykroczyła poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp oraz wkroczyła w sferę uprawnień ustawowo zastrzeżonych dla organu wykonawczego gminy. Zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r., poz. 121 ze zm. – zwana dalej ugn.), podziału nieruchomości dokonuje się na podstawie decyzji wójta, burmistrza albo prezydenta miasta zatwierdzającej podział. Warunki i zasady podziału nieruchomości ustala ugn, która określa kryteria dopuszczające podział nieruchomości zarówno w przypadku, gdy nieruchomości są objęte obowiązującym planem miejscowym, jak również gdy dla danego obszaru planu brak. Jako jedno z podstawowych kryteriów dopuszczających podział nieruchomości, art. 93 ugn wskazuje na zgodność podziału z ustaleniami planu miejscowego, przy czym jako zgodność rozumieć należy możliwość realizacji jego postanowień tj. przeznaczenia terenu jak i warunków zagospodarowania. Natomiast ocena dopuszczalności podziału dokonywana jest przez organ wykonawczy gminy w postępowaniu administracyjnym. Tym samym rada gminy nie posiada kompetencji do tego, aby w formie uchwały ustalać zasady podziału nieruchomości na obszarze objętym planem. Należy bowiem odróżnić instytucję podziału nieruchomości (art. 93 i następne zawarte w rozdziale 1 działu III ugn od instytucji scalenia i podziału nieruchomości (art. 101 i następne zawarte w rozdziale 2 działu III ugn).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie jest aktem przeznaczonym do dokonywania rozstrzygnięć o charakterze indywidualnym. Wprowadzenie zasad podziału nieruchomości do planu miejscowego, skutkuje natomiast przekroczeniem kompetencji przyznanych radzie gminy w art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

O przekroczeniu tym stanowią także regulacje § 14 ust. 7 i ust. 8 uchwały, w których rada gminy zawarła obowiązek stosowania przy wydzielaniu działek przepisów Prawa budowlanego dotyczącego usytuowania budynków w stosunku do granic działki, a także wskazała na przypadki, w których ustalone w § 14 ust. 5 wielkości działek nie obowiązują, w tym przy dokonywaniu podziałów pod drogi oraz w celu uregulowania spraw własnościowych.

W procedurze scaleniowej, ustalonej na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp, nie zachodzi sytuacja powiększenia działki sąsiedniej czy też regulacji jej granic – czyli podziałów dokonywanych na indywidualny wniosek. W takiej bowiem sytuacji mają zastosowanie przepisy zawarte w *Rozdziale I. Podziały nieruchomości* ustawy o gospodarce nieruchomościami, które w art. 96 ust. 1 ugn zastrzegają decyzję w sprawie podziału nieruchomości dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.

Kwestia wydzielania działek pod drogi w ramach procedury scalania i podziału została natomiast uregulowana w art. 105 ugn i nie powinna być ponownie regulowana przez akt prawa miejscowego.

Ponadto organ nadzoru zauważa, że w wyniku scalania i podziału nieruchomości, a także podziału nieruchomości, stosownie do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, wydzielają się działki gruntu, nie natomiast działki budowlane na co wskazano w kwestionowanym § 14 ust. 5 uchwały.

W doktrynie i orzecznictwie powszechny jest pogląd twierdzący, że błędne jest utożsamianie działki budowlanej z działką ewidencyjną. Działka budowlana może być złożona z wielu działek ewidencyjnych pod warunkiem, spełnienia warunków określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego koniecznych do uznania nieruchomości gruntowej (działki gruntu) za działkę budowlaną w rozumieniu planistycznym. Nie każda działka gruntu stanowi działkę budowlaną, gdyż ta ostatnia może składać się z kilku działek gruntu, a zatem pojęcia działka budowlana i działka gruntu nie są zwrotami synonimicznymi, bowiem pojęcie działki gruntu jest pojęciem szerszym niż działka budowlana, która stanowi kwalifikowaną "nieruchomość gruntową" lub "działkę gruntu" bo spełniającą określone kryteria (patrz wyrok: NSA z dnia 16 marca 2010 r., II OSK 411/09; Wyrok NSA z dnia 24 lutego 2012 r., II OSK 2342/10; wyrok WSA we

Wrocławiu z dnia 6 listopada 2013 r., II SA/Wr 619/13). Na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 10 upzp rada gminy może jedynie ustalić minimalną powierzchnię nowo wydzielanej działki budowlanej.

5. Stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 upzp plan miejscowy uchwała się w celu ustalenia przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenów. Dodatkowo norma zawarta w art. 15 ust. 2 pkt 1 upzp wskazuje na obowiązek określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

W uchwale Nr XLV/376/2018 Rada Gminy Wilkowice w § 17 zawarła przepisy szczegółowe dla terenu oznaczonego symbolem MN ustalając dla niego przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną.

W § 17 ust. 2 pkt 2 uchwały, dla wskazanego terenu MN ustalono natomiast możliwość **zmiany sposobu użytkowania obiektów na usługi nieuciążliwe**, na działkach mających zapewnioną właściwą obsługę komunikacyjną, w tym miejsca parkingowe.

Jednocześnie w § 17 ust. 2 pkt 4 ustalono możliwość lokalizacji **nowych obiektów usługowych** – wbudowanych lub wolnostojących, przy czym powierzchnia zabudowy funkcji usługowej nie może stanowić więcej niż 50% całkowitej powierzchni zabudowy na działce.

Tym samym lokalizując nowy obiekt usługowy inwestor związany jest ograniczeniami planu wynikającymi z § 17 ust. 2 pkt 4 uchwały, który stanowi zasady zagospodarowania terenów MN.

Przy zmianie sposobu użytkowania istniejących obiektów na usługi nieuciążliwe ograniczeń takich już nie wprowadzono. To z kolei prowadzi do sytuacji, w której wszystkie budynki na działce budowlanej, a także na całym obszarze objętym badanym planem mogą zostać przekształcone na funkcje usługową.

Powyższe jest niedopuszczalne w świetle przepisu art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 upzp, w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenu oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu.

Plan miejscowy jest podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego. Zawiera przepisy powszechnie obowiązujące w zakresie przeznaczenia terenów, ich zagospodarowania oraz warunków zabudowy, stanowiących bezpośrednią podstawę do wydawania m.in. decyzji o pozwoleniu na budowę. Z tego też względu jego przepisy powinny być na tyle precyzyjne i szczegółowe, by nie budzić wątpliwości interpretacyjnych przy wydawaniu decyzji administracyjnych, opartych na tych zapisach. Pamiętać należy przy tym, że plan miejscowy określa przede wszystkim przeznaczenie terenu – art. 4 ust. 1 upzp, a tym samym przesądza o ograniczeniu prawa własności. Dlatego też, zasady zagospodarowania terenów, w tym ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenów, wynikające z ustaleń planu, powinny być ściśle, by nie rodzić niepewności co do możliwości zagospodarowania terenu w sposób wskazany w planie.

Kwestionowany zapis § 17 ust. 2 pkt 2 uchwały, pozwalający na zmianę przeznaczenia terenu w skutek zmiany użytkowania obiektów na nim zlokalizowanych, stanowi o wydarzeniach przyszłych, powodujących niepewność inwestycyjną.

Niedopuszczalne jest zatem pozostawienie w obiegu prawnych aktu prawa miejscowego, którego nadrzędnym celem – ustalenie przeznaczenia terenu – nie został dopełniony.

6. Jak wynika z rysunku planu stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały Nr XLV/376/2018 obszar objęty planem położony jest częściowo w obszarze oddziaływania cmentarza, to jest w odległości 150 m od niego. Stosownie do przepisu § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz.U. Nr 52, poz. 315), odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykułu żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących żywność oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych powinna wynosić co najmniej 150 m. Odległość ta może zostać zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 m do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone.

Redagując zasady obsługi obszaru objętego planem w zakresie infrastruktury technicznej, rada gminy, w § 16 pkt 1 lit. b uchwały, w zakresie zaopatrzenia w wodę ustaliła utrzymanie w obszarze planu systemu zaopatrzenia w wodę z wodociągów lokalnych, ujęć indywidualnych i studni.

Powyższe rażąco narusza przepisy cytowanego rozporządzenia, zgodnie z którym w odległości 150 m od cmentarza nie jest możliwe lokalizowanie studni i indywidualnych ujęć wody do celów bytowych.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjęło się stanowisko, że skoro przepisy rozporządzenia wymagają, aby odległość nowego cmentarza od istniejących zabudowań mieszkalnych, zakładów żywienia zbiorowego, studni, itp. wynosiła co najmniej 150 m, to tym samym odległość planowanych do realizacji budynków mieszkalnych od istniejącego już cmentarza oraz studni również powinna wynosić nie mniej niż 150 m (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2014 r. – sygn. akt II OSK 823/13; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Wykładania celowościowa powołanego przepisu prowadzi bowiem do wniosku, że przepisy rozporządzenia określają zarówno w jakiej odległości od innych terenów mogą być lokalizowane nowe cmentarze, jak również w jakiej odległości od istniejących cmentarzy mogą być lokalizowane poszczególne obiekty budowlane.

Uchwałodawca nie tylko nie zastosował się do wytycznych przepisu § 3 ust. 1 cyt. rozporządzenia, ale wręcz postąpił wbrew niemu dopuszczając studnie i indywidualne ujęcia w odległości 150 m od cmentarza rażąco naruszając tym samym obowiązujące przepisy prawa.

7. W uchwale Nr XLV/376/2018 zawarto szereg ustaleń regulujących materię nie mającą zastosowania w obszarze objętym planem. Jak już wskazywano w niniejszym rozstrzygnięciu obszar objęty opracowaniem jest teren niezainwestowanym, położonym poza obszarem zwartej zabudowy. Tymczasem w planie wielokrotnie wprowadzono ustalenia dotyczące istniejącej zabudowy, i tak np. w § 5 pkt 9 lit. a ustalono zasady nadbudowy, przebudowy lub rozbudowy istniejącego budynku. Jednocześnie w § 5 pkt 9 lit. b zawarto regulacje dotyczące terenów, w których nowej zabudowy nie dopuszcza się, podczas gdy cały obszar objęty planem został przeznaczony na cele zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. W § 10 pkt 1 lit. c ustalono natomiast nakaz zachowania pojedynczych drzew, zwłaszcza starodrzewu – w liniach rozgraniczających dróg, kiedy plan w ogólnie nie wprowadza dróg wyznaczonych liniami rozgraniczającymi.

Przepisem art. 15 upzp ustawodawca uregulował zagadnienia, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obligatoryjnie – ust. 2 oraz fakultatywnie – ust. 3. Obowiązek zawarcia w planie miejscowym zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 upzp nie jest jednak bezwzględny, musi on bowiem podlegać dostosowaniu do warunków faktycznych panujących w obszarze objętym planem.

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym* wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 upzp, którego przepisy jednoznacznie stanowią, że istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

W omawianej sprawie, wskazane istotne naruszenie zasad sporządzania planu dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia w całości nieważności uchwały Nr XLV/376/2018 Rady Gminy Wilkowice z dnia 28 lutego 2018 r. w *sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodniej części gminy w miejscowości Bystra (obręb Bystra Krakowska), w rejonie ul. Kolorowej*.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę składa się za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Z-ca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Aleksandra Kroczek

Otrzymują:

- 1) Rada Gminy Wilkowice,
- 2) a/a

